

מלאכות, וענין מלאכה, הוא דוקא הא דהוה במשכן חשיבא, וזה מתאים לפירוש הרמב"ן, דאלה הדברים קאי על מלאכת המשכן, מ"מ, אינו מוכן, דלפי זה, נמצא, שפרשיות אלו נאמרו בסדר הפוך, דלכאורה הי צריך לומר תחילה ציווי מלאכת המשכן (הפרשה דיאמר משה גי') ואח"כ לומר שמלאכות אלו אסורות בשבת, ולמה נאמר תחילה שמלאכות אלו אסורות בשבת, ורק אח"כ נאמר מה הם המלאכות. וגם צריך להבין, הא גופא, שהענין דמלאכה, הוא דוקא מה דהוה במשכן חשיבא, דלכאורה מהי שייכות הענינים זל"ז.

(ב) **ויוכן** כל זה, בהקדים, תחילה, כללות ענין הלי"ט מלאכות. והנה, ענין המלאכה, הוא להשלים את צורך האדם, ומצד זה שהוא צריך לאיזה דבר, לכן הוא עושה את המלאכה. וכיון שכללות צרכי האדם נחלקים לג' דברים שהם מזון לבוש וביתו, לכן גם לי"ט המלאכות שענינם להשלים את צרכי האדם נחלקים גי' כג' פלוגות אליו, רתנא סודרא דפת נקט¹⁰ החורש והזורע כו', הם המלאכות במזון, טוהה ואורג כו' הם המלאכות בלבוש, ובוהה וסוהו כו' הם המלאכות בבית.

וביאור הענין, והנה, המזון ענינו שנכנס בפנימיות באדם, ומקשר את הגופש עם הגוף, והיינו דעם היות שבודאי אי אפשר לומר שתהפוש מקבלת חיות מהמזון, מ"מ, כיון שאי אפשר לאור בלי כלי, וכמו"כ אי אפשר להנפש לפעול פעולותיו מבלעדי הגוף, והנה, זהו פעולת המזון, שמחזק את הגוף, שיהי' בלי להנפש שאו מתקשרת הנפש עם הגוף, ובמילא נמשך תוספות חיות גם בהנפש, כיון שדוקא ע"י הגוף יכולה הנפש לפעול פעולותיו. והנה, כל זה הוא במזון שנכנס בפנימיות האדם ונעשה דם וכשר ככשרו. אמנם ענין הלבוש, הרי לא זו בלבד שאינו נכנס בפנימיות האדם, אלא שהוא מבחוץ להאדם ומקף עליו. ועם היות הלבוש מבחוץ להאדם ומקף עליו, מ"מ הרי הוא מגין על האדם, שמגין עליו מחום ומגשמים, וגם פועל בו יופי, כמאוד¹¹ דקארי לי' למאני מכבודתא. אך ענין הבית הוא מבחוץ לגמרי להאדם, והוא מקף

(8) ראה שם שם ב. ורש"י.
 (9) בהבא לקמן — ראה תו"ח שם תורכי, סידרו (עם דאיהו) טו, ד ואילן.
 כ ואילן (בהוצאה החדשה — תי"ח, ג ואילן).
 וראה גם מאמרי אודי"ן תקס"ג ח"א ע' רלו שדי"ש ע' תסה.
 ואילן. ועם הגהות כו' — אודי"ן פרשתנו ע' (12) שבת פ"ב, ב.
 בקלג ואילן.
 (13) שם ק"ג, א.

בס"ד. ש"פ ויקהל, מכה"ח אדר"שני, היתשי"ד
 (הנחה בלתי מוגה)

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם אלה הדברים אשר צוה ה' הרי לעשות אותם, ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי גי' שבת שבתוך, וממשיך בכחוכי, ויאמר משה אל כל עדת בני ישראל לאמר, זה הדבר אשר צוה ה', שזוהו הציווי בענין המשכן ומלאכת המשכן. וידועים הדיוקים בזה, ¹⁰ מהו אומרו ויקהל משה גי', שזוהו משמע שזוהו ענין כללי ומצוה כללית, שלכן הוצרך לנקות את כל עדת ישראל, שהרי בשאר הדברות לא מצינו זה, וגם להלן בענין מלאכת המשכן לא נאמר שהקהיל אותם, ורק כאן נאמר שהקהיל אותם, שזוהו מוכן, שהיי' זה ענין כללי, וצריך להבין מהו הענין צריך. והנה הרמב"ן ¹¹ אומר, דלכאורה הי' מספיק שיאמר אשר צוה ה', ומהו אומרו לעשות אותם, ועוד צריך להבין, דיוק כפל הלשון דשבת שבתוך. והנה הרמב"ן ¹² מפרש שאמר אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות על מלאכת המשכן וכל אלו כליו וכל עבודתו, והקדים השבת לאמר, כי ששת ימים תעשה מלאכה. אלה הדברים, ולא כיום השביעי שהוא קודש לה, (אע"פ שגם מלאכת המשכן היא קודש, והי' מקום לומר שהיא מותרת בשבת). אמנם לבד זאת שגם לפירושו אינו מתורץ עדיין למה הוצרך לאמר התיבות לעשות אותם, וגם דיוק הלשון לשבת שבתוך, צריך להבין פירושו שאלה הדברים קאי על מלאכת המשכן, דלכאורה, הרי מלאכת המשכן נאמרה בפסוקים שלאח"כ, כמי"ש ויאמר משה גי', ומהו הפירוש שאלה הדברים קאי על מלאכת המשכן. ואף דאיתא בגמרא, דאלה הדברים קאי על הלי"ט

(1) על העתק הגהות שבספריו אנורת
 חסדי חבי"ד — ציין כ"ק אדמו"ר שליט"א פרשתנו ע' ב'קטז.
 בבתי"ק: "תולדות כנראה הכונה שהמאמר (הבי) בתורת חיים פרשתנו מלוטס מכריכ ורדושין תו"ח נסמן לקמן תרי"ט, ב (בהוצאה החדשה — תי"ח, ב).
 בב"מ"ן.
 (2) פרשתנו לה, א"ב.
 (3) שם ד.
 (4) ראה אלשיך פרשתנו כאן, הובא באו"ח פרשתנו ע' ב'קטז.
 (5) ד"ה ויקהל (הבי) בתורת חיים פרשתנו תרי"ט, ב (בהוצאה החדשה — תי"ח, ב).
 (6) פרשתנו שם, ב. הובא בתו"ח שם תוכני, ב (בהוצאה החדשה — תי"ח, ג).
 (7) שבת צו, ריש ע"ב (ובפרש"י). רש"י.

Handwritten notes in the left margin, including "ויקהל משה" and other scribbles.

יותר רחוק. אך גם הבית מגין על האדם, שהבית הוא מחסה מזרם וממטר, וגם פועל בו יופי, כמ"ש: תפארת אדם לשבת בית.

והנה אף שהמזון הוא בפנימיות ולבוש ובית הם מקיפים, מ"מ, יש מעלה בלבוש ובית על המזון. **בהנה** אף שענין המזון הוא שנכנס בפנימיות האדם ופועל קישור הנפש עם הגוף, מ"מ, מה שמתגלה ע"י המזון הרי זה רק כחות הגלויים, שכללותם הוא בחי נר"ג, היינו, שהמזון הוא כלי לבחינה זו, אבל המקיפים של הנפש לא מתגלים ע"י המזון. להיות שאין שייך בהם כלים. אך הלבוש שהוא מקיף, הרי הוא מגיע גם להמקיפים דנפש, שזהו שהלבוש פועל יופי בהאדם, דענין יופי הוא **בחנית מקיף והיינו**, שהתגלות זקישור הנפש ע"י חינוך הגוף שנעשה מצד פעולת המזון הרי"ע פנאמי, אבל ענין יופי הוא בחנית מקיף. אמנם גם הלבוש שפועל היופי, הרי היופי הוא בהאדם (אין אים) גופא. והיינו שהוא בחנית המקיף השייך אל הפנימי, שהוא מקיף דחי. אבל היופי והתפארת שמצד הבית, תפארת אדם לשבת בית, הרי היופי אינו כהאדם גופא. ליהיותו מקיף שאינו שייך אל הפנימי, והוא התגלות המקיף דחידה. וכמו שהוא גם בגשמיות, שהלבוש עם היותו מקיף מ"מ הוא האדם, שהרי הבית כולל בחוכו לא רק את האדם אלא גם שאר דברים. וענין זה שיש מעלה בלבוש על מזון, ובבית על לבוש, נראה גם כגשמיות. דאף שהמזון הוא צורך האדם יותר מהלבוש והבית, שהרי המזון הוא הכרח לקיום הגוף, וכמו"כ בלבוש ובית גופא, הנה הלבוש הוא מוכרח יותר מאשר בית, מ"מ, המזון אינו מחזיק זמן רב, והוא דבר יום ביומו, וגם הוא בזול, משא"כ הלבוש הוא ביוקף ומחזיק זמן רב יותר, והבית הוא ביוקר יותר ומחזיק זמן רב יותר. וטעם הדבר, להיות שהמזון הוא פנימי, שהוא במדרגה פחותה, והלבוש והבית הם מקיפים שהם במדרגה נעלית, ולכן הם ביוקר ומחזיקים ריבוי זמן. ובפוטיות הנה הלבוש הוא מקיף הקרוב, אך הבית הוא מקיף הרחוק, ובכללות הרי"ע ד' אמות של האדם¹⁶ שבהם מתגלה עצם האדם.

(ג) **והנה** טעם הדבר שבצרכי האדם יש מזון לבוש ובית. הרי זה כמו בכל דבר שישנו למטה שהוא מצד שרשו למעלה, וכן הוא

(14) לשון הכותב - ישע"י ד. ו.
(15) ישע"י מד. יג.

(16) ראה גם אמרי בינה שער הק"ש פמ"ב. תי"ח בשלח רמ"ז, סעי"ב ואילך (בהוצאה החדשה - קצט, ד ואילך).

הנה הלבוש הוא מקיף הקרוב, אך הבית הוא מקיף הרחוק, ובכללות הרי"ע ד' אמות של האדם¹⁶ שבהם מתגלה עצם האדם.

בענין מזון לבוש ובית שבאדם התחתון, שזהו מצד שרשו באדם העליון, והרי"ע העשר ספירות, שיש בהם הג' בחינות, דמזון לבוש ובית, והיינו, שענין אורות בכלים שבע"ס הוא בחנית מזון, וכמו"כ יש גם בחנית לבושים, כמאמרי לבושים תקינת לון, וכמו"כ יש גם בחנית בית, שהרי"ע הדירים והיכלות שלמעלה, וכמאמרי לבושים שמשחרכ ביהמ"ק אין לו להקב"ה אלא ד' אמות של הלכה, והרי הד' אמות הרי"ע הבית כנ"ל, שבהם מתגלה העצם, ובפרטיות יותר, הנה ענין אורות בכלים הוא בחנית מזון. שהרי טעם המשכת אורות כללים, הוא לפי שבהכלים יש איזה ענין שמצד זה הם ממשיכים את האורות לתוכם, וענין זה נקרא בשם מזון, **דכשם** שפעולת המזון היא לקשר את הנפש עם הגוף, ועי"ז נעשה תוספות חיות גם בהנפש כנ"ל, כמור"כ, גם ענין זה שכללים שפועל המשכת האור נקרא בשם מזון, להיותו מקשר האורות עם הכלים, ועי"ז פועל תוספות גם בהאור. אמנם, המשכה זו היא בהאורות כמו שבאים ומתבלשים כהכלים, שזהו בחנית פנימי. אך ענין הלבושים שהוא בחי חשמל העליון, שנעשה מחיצוניות דבינה צילאה להלבש לז"ע עד מתחת רגליהם, הרי זה מגיע בבחינת המקיף. אך גם מקיף זה, הוא מקיף הקרוב ששייך אל הפנימי, היינו המקיף השייך שייך עם הכלים. אבל ההיכלות ודירותם שהם בחנית בית, מגיעים בבחינת מקיף הנחנק. ובכללות נקרא בשם מקיף הרחוק. ובפרטיות, הוא המקיף שאינו שייך כלל אל הכלים. והנה המקיפים כלל הם בחינת כתר, ובכתי יש ב' בחינות, בחנית עתיק ובחינת ארין, הנה בחנית ארין, עם היותו מקיף, מ"מ שייך הוא להכלים, אבל בחנית עתיק הוא נעתק מהכלים וגם מבחי המקיף לכלים (בחנית ארין).

והנה כשם שישנה ההתחלקות דמזון לבוש ובית מצד הכלים, היינו מצד האורות כמו שהם בכלים, כמו"כ גם מצד האורות גופא ישנם ג' בחינות הנ"ל. שהם ממכ"ע סול"ע והבחינה שלמעלה מממלא וסובב²⁰. והענין כזה, והנה בחי' ממלא כל עלמין, הרי הלשון דממלא עצמו מורה שהוא בהתגלות בהדבר בפנימיות, והוא בהתבלשות, שזהו פירוש הלשון דממלא. אך ענין סובב הוא שאינו בהתבלשות, אבל אעפ"כ הרי הוא שייך להדבר, שזהו פירוש הלשון סובב כל עלמין, שהוא עכ"פ

(17) חקרי' בהקדמה (ז. א.).
(18) ברכות ת. א.
(19) ראה עץ חיים שער מב (שער דרושי שבעה עשר).

(20) אבי"ע פ"ג. תי"א לך לך יב. ד. ובב"מ. מ"א-מ"ב.
(21) ראה סידור שבעה עשר 10 (כ. א.) אה"ת

ש"פ ויקהל, פ' שקלים, מכה"ח אדר"שני, ה'תשי"ד קט

סובב לעלמין, והיינו רעם היינו למעלה מהתלכשות, יש לו איזה שייכות, שהרי הוא בבחינת סובב עכ"פ²¹, והיינו שמצד עצמו הוא שייך לבוא גם בפנימיות, אלא שמצד קוטן ומיעוט הכלים הרי הוא בבחינת מקיף עליהם, אבל מצד עצמו שייך שיהי' גם בפנימיות. ²² ונתן ביאור המאמר פנימי שבעליון נעשה מקיף לתחתון, היינו, שגם העליון הנה מצד עצמו הוא בחינת פנימי, אלא שלהיותו קשור עם התחתון, והתחתון הוא למטה מהעליון שאינו יכול לקבל את העליון, לכן הנה לגבי התחתון הוא בחינת מקיף, אבל מצד עצמו הוא בחינת פנימי. וכל זה הוא בבחינת סוכ"ע, אבל בהכחיה שלמעלה מסובב, וכללות הוא העצמות, הנד' העצמות אינו שייך כלל להיות להתגלות והתלכשות, והיינו שאין זה מצד הכלים והעלמות, אלא שמצד עצמו אינו שייך כלל שיהי' בהתלכשות ואפילו לא בבחינת מקיף. וכן הוא גם בדוגא שלמטה מזה, היינו בהאור שבחינת גילוי לעצמו. דהנה בהאור יש ב' בחינות, בחי' הגילוי ששייך אל הזולת, ובחי' הגילוי לעצמו, והאור שבבחי' גילוי לעצמו אינו שייך כלל אל הזולת, והיינו, שאין זה מצד הזולת שאינו יכול לקבלו, אלא שמצד עצמו אינו שייך להזולת, לא בבחינת פנימיות ולא בבחינת מקיף.

ד) והנה ג' מדרגות הנ"ל, הם כמו שנסתדרו בסדר השתלשלות, אך ע"י עבודת הבירורים, נעשה תוספות אנו בכל אחד מג' הבחינות הנ"ל. וזהו ענין ל"ט מלאכות, שעל ידם נעשית עבודת הבירורים במזון לבוש ובית. דהנה, תנא סידורא דפת נקט החורש והוורע, הוא הבירור דמזון, דחורש הוא שמרפי לארעא²³, והיינו שפועל חלישות ושכירה בהגשמי, וכן זורע הו"ע וקבון הגרעין, והיינו שגורקבים כל הדברים הטפלים שבהגרעין, ונשאר רק העלאת מ"ן שבו שמעורר לכו הצומח, שכל זה הו"ע הבירור במזון, וכמו"כ הטווה ואורג הוא הבירור בלבוש, וכללית ענין הלבוש הו"ע הבירור וההבדלה, שהרי הלבוש מבדיל את האדם מזולתו וגם מעצמו כמו שהוא קודם שנתלבש כהלבוש. דענין הלבוש הוא, שעל ידו ניכר ומתגלה מעלת האדם, שזהו"ע הבירור וההבדלה. וכמו"כ הוא גם הבירור בענין הבית שהבית מבדיל ומחלק את החוץ מהאמצע, שהרי אמותיהם שייכים אל האדם. וע"י הל"ט מלאכות שהו"ע הבירור בכל הבחי' דמזון לבוש ובית, נעשה תוספות אור

21) ראה ת"ח מג"א צח, ב. קמז, א. לקי"ת שלח מא, ד. סה"מ תשי"ד ע'
22) ראה עץ חיים שער מ' (שער פנימיות) 116.
23) וברפ"ט דר"ש ה' סם. תנא ק"א (23) ראה מ"ק ב. ב. 117
24) ראה תנחומא בתוקפין ג. נשא פט. ב"ר שם תרמ, ב ואילן (בהוצאה הודשה - תכ"י ספ"ג, במדבר"י פ"ג, ג. תנא פל"י. ובכ"מ. ב ואילן).
25) תרומה כה, ח. 271
26) ברכא לקמן - ראה ת"ח פרשתו 28) ראה תרומה כו, ל.

קי ויקהל משה

ככל בחינה מג' בחינות הנ"ל, והתוספת היא שנשלם בהם הכוונה דתאוה הקב"ה להיות לו ית' דירה. ²⁴ ותחתונים²⁵, וענין זה נמשך בכללות העולם, ובפרט במקום המשכן ומקדש, כמו"ש²⁶, ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם.

ה) והנה הכח על עבודת הבירורים בכל ג' הבחינות שבעולם, הוא ע"י הל"ט מלאכות שישנם בהמשכן, והיינו שע"י שישנם הענינים ברוחניות, הרי זה נתינת כח שיהי' הבירור גם בכללות העולם. וכמו"כ הוא גם בהמשכן גופא. שהכח על ל"ט המלאכות בהמשכן שלמטה, נמשך מהמשכן שלמעלה. דהנה, יש מעלה בהמשכן שלמטה דוקא שאינה בהמשכן שלמעלה, כמו"ש²⁷ הנה השמים ושמי השמים לא יכלכלך גי', דשמים ושמי השמים קאי על המשכן שלמעלה, ועז"ו לא יכלכלך, ובחינה זו (שעלי) נאמר שהשמים ושמי השמים לא יכלכלך) נמשכה בהמשכן שלמטה, ולכן כאשר הראה הקב"ה למשה את המשכן בהר²⁸, אמר לו שיעשו משכן למטה דוקא, היינו שהמשכן שבה אינו מספיק, וצריך להיות משכן למטה דוקא. אך מ"מ הנה הנתינת כח על המשכן שלמטה, הוא מהמשכן שלמעלה, דוקא, שלכן מתחילה הראה הקב"ה למשה את המשכן בהר, ורק לאחר"י הי' אפשר לעשות את המשכן למטה. וזהו מ"ש ויאמר משה אל כל עדת בני ישראל זה הדבר גי', שהציווי הי' ע"י משה דוקא שראה את המשכן למעלה, ולכן על ידו דוקא יש נתינת כח לבנות את המשכן למטה. וכשם שבענין המשכן, הנה הנתינת כח על המשכן שלמטה, הוא מהמשכן שלמעלה, כמו"כ גם הנתינת כח על הבירור בכללות העולם הוא מהמשכן דוקא. ונתן מ"ש ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, בתוך כל אחד ואחד מישראל, שע"י ועשו לי מקדש, נעשה ושכנתי בתוכם, בתוך כל אחד ואחד מישראל, שהוא הנתינת כח על הבירור בכללות העולם. ועפ"י יובן, הטעם דמה דהוה כמשכן הוא מלאכה, דכיון שמלאכה הו"ע עבודת הבירורים כנ"ל, והכח על זה הוא מהמשכן, לכן הנה מה דהוה כמשכן הוה מלאכה, כיון שיש לו כח לבדור זה, אבל מה דלא הוה כמשכן, הרי אין לו כח לבדור את זה, ולכן לא הוה מלאכה, היינו שאין זו עבודתו אשר צריך לעבדו, שהרי אם היתה

24) ראה תנחומא בתוקפין ג. נשא פט. ב"ר שם תרמ, ב ואילן (בהוצאה הודשה - תכ"י ספ"ג, במדבר"י פ"ג, ג. תנא פל"י. ובכ"מ. ב ואילן).
25) תרומה כה, ח. 271
26) ברכא לקמן - ראה ת"ח פרשתו 28) ראה תרומה כו, ל.

שבת הוא הבחינה ששייכת לעבודת הכיוריים, ושבתו הוא בחינה שלמעלה מענין הכיור לגמרי. והוא ע"ד המבואר שמתחילה היה מדינה בעוה"ב, שעלי אמרוי, עתיד הקב"ה לעשות סעודה לצדיקים, ואח"כ יהי גילוי מדינה נעלית יותר שעלי אמרוי עוה"ב אין בו לא אכילה ולא שתי, ועד"ז הם ג"כ ב' הבחינות דשבת ושבתו. וכן מדינות הנ"ל, נוגעת העבודה רשית אלפי שנין, כיון שדוקא ע"י עבודת הכיוריים יהי גילוי ב' המדינות דשבת ושבתו. והו"ו מ"ש ששת ימים תעשה מלאכה וכיום השביעי שבת שבתו, שע"י עבודת הכיוריים במשך השית אלפי שנין נזכה לב' המדינות דשבת ושבתו, שיהיו בהיום שכולי שבת ומנוחה לחיי העולמים.

(41) ראה פסחים ק"ט, ב. כ"ב ע"ה, א.
 (42) ברכות י"ז, א.
 ויק"ר פ"ג, ג. ועוד.

עבודתו בענין זה, היו נותנים לו כח על זה. ועפ"ז יזכר ג"כ הטעם, שכל העבודות קשורות עם מקום המקדש ומקום המזבח דוקא, שזהו"ע דשחוט חוץ, דאף שכל העבודות היו כדבעי, מ"מ, כיון שהיו חוץ מהמקדש הרי הם פסולות, והיינו לפי שכללות הכתוב על עבודת הכיוריים הוא מהמשכן דוקא, דכיהמ"ק שלמעלה מכיון כגוד כיהמ"ק שלמטה, ולכן כל העבודות הן קשורות עם מקום המשכן ומקדש דוקא.

ו ויקהל מ"ש ויקהל משה את כל עדת בני ישראל גר, שענין זה הי' למחרת יום הכפורים³¹, שאז היתה הסליחה על חטא העגל³². והענין בזה, ודנה עולם על מילואו נברא³³, אלא שבא נחש על חוזה והטיל בה זוהמא³⁴, שזהו"ע חטא עץ הדעת, וכשעת מ"ת פסקה זוהמתו³⁵, ובשעת חטא העגל חזרה³⁶. אך למחרת יוהכ"פ כשהיתה הסליחה על חטא העגל, וחזר העולם להיות כמעמד ומצב, כמו שהי' מצד עצם ההתהוות, דעולם על מילואו נברא, וכמילא הי' אפשר להיות ענין העבודה, כמו שהוא מצד הענין דעולם על מילואו נברא, אוי ויקהל משה את כל עדת בני ישראל, ואמר אליהם, סדר כללות ענין העבודה, אלה הדברים אשר צוה הוי' לעשות אותם, אלה הדברים קאי על הלי"ט מלאכות (אלה בגימטריא ל"ו, דברים הדברים הם עוד שלשה, הרי לי"ט), שהכוונה בלי"ט המלאכות הוי"ע בכיור והתיקן, שזוהו לעשות אותם, לעשות מלשון לתקן³⁷. ויש על זה נתינת כח מלמעלה, דזוהו אשר צוה הוי' גר, ותיכת הוא ע"י משה, שראה את המשכן בהו, שזוהו ויקהל ומשה וממשיך בכתוב ששת ימים תעשה מלאכה, היינו שכללות ענין עבודת הכיוריים, הוא במשך הזמן דשית אלפי שנין³⁸, שזהו"ע ששת ימים, והעבודה במשך זמן זה הוא הכנה ליום השביעי שבת שבתו, כמאמר³⁹ מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת בדרך ממילא, והיינו שע"י עבודת הכיוריים במשך שית אלפי שנין יזכו ליום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים⁴⁰. וכפרטיות יש כזה גופא ב' מדינות, שבת ושבתו,

(29) ראה ירושלמי ברכות פ"ד ה"ה.
 ובכ"מ.
 (30) ראה גם ד"ה ויקהל משה דש"פ
 ויק"פ תשי"ב פ"ב (סה"מ תשי"ב צ' רנז).
 (31) פרש"י ריש פרשתו.
 (32) ראה פרש"י תשא לג, א.
 (33) ראה ב"ר פ"ד, ז. וראה שם פ"ב, ו.
 פ"ג, ג. (ובפ"ט שם).
 (34) שבת קמ"ג, א. וז"א נב, ב.
 (35) זהו שם.
 (36) ראה ב"ר פ"א, ו. ובפרש"י שם.
 (37) ראה ר"ה לא, א.
 (38) ע"ז ג, א.
 (39) ראה תמיד בסופה.
 (40) ראה גם ת"ר"ח שם תלו, ג. ואילך (כדוצאה הוזהשו).

א. המערכת החדשה היא בעלת רגישות גבוהה יותר

ב. המערכת החדשה היא בעלת זמן תגובה קצר יותר

$$\frac{1}{\omega} \gg \frac{1}{\omega_c} \gg \frac{1}{\omega_b}$$

ג. המערכת החדשה היא בעלת רגישות נמוכה יותר

$$\frac{1}{\omega} \gg \frac{1}{\omega_c} \gg \frac{1}{\omega_b}$$

ד. המערכת החדשה היא בעלת זמן תגובה ארוך יותר

$$\frac{1}{\omega} \gg \frac{1}{\omega_c} \gg \frac{1}{\omega_b}$$

ה. המערכת החדשה היא בעלת רגישות גבוהה יותר

$$\frac{1}{\omega} \gg \frac{1}{\omega_c} \gg \frac{1}{\omega_b}$$

ו. המערכת החדשה היא בעלת זמן תגובה קצר יותר

$$\frac{1}{\omega} \gg \frac{1}{\omega_c} \gg \frac{1}{\omega_b}$$

ז. המערכת החדשה היא בעלת רגישות נמוכה יותר

$$\frac{1}{\omega} \gg \frac{1}{\omega_c} \gg \frac{1}{\omega_b}$$

ח. המערכת החדשה היא בעלת זמן תגובה ארוך יותר

$$\frac{1}{\omega} \gg \frac{1}{\omega_c} \gg \frac{1}{\omega_b}$$

ט. המערכת החדשה היא בעלת רגישות גבוהה יותר

$$\frac{1}{\omega} \gg \frac{1}{\omega_c} \gg \frac{1}{\omega_b}$$

י. המערכת החדשה היא בעלת זמן תגובה קצר יותר

$$\frac{1}{\omega} \gg \frac{1}{\omega_c} \gg \frac{1}{\omega_b}$$

יא. המערכת החדשה היא בעלת רגישות נמוכה יותר

$$\frac{1}{\omega} \gg \frac{1}{\omega_c} \gg \frac{1}{\omega_b}$$

יב. המערכת החדשה היא בעלת זמן תגובה ארוך יותר

$$\frac{1}{\omega} \gg \frac{1}{\omega_c} \gg \frac{1}{\omega_b}$$